

ကြားကားဆွဲတဲ့ ကားသမားအသည်း

“ခါတ်ဆီ နှစ်ဂါလံ . . . အင်ဂျင်ပိုင် တစ်လုံး”
 “ကိုဇော်ကြီး မနေ့ကဆီဖိုး ပေးပြီးပြီလား”
 “ဟာ အိုးစွပ် ခွက်စွပ် မနေ့က မကျန်ပါဘူး”
 “ဟဲ့ ရီနွယ် . . ဇော်ကြီးကျန်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ကိုတင်သန်း”
 “မသိဘူးလေ အမေတို့ဟာက”

“ငါ . . . ယောင်ပြီး ပြောလိုက်မိတာ ဇော်ကြီးရေ့”
 ခါတ်ဆီမှောင်ခို အရောင်းဆိုင်မှ ဒေါ်ဝိုင်းသမီး ရီနွယ်မှာ အတော်တောင့်တင်းသော မိန်းမလှလေးဖြစ်သည်။ သမိုင်းမှာ ခါတ်ဆီ အရောင်းဆိုင်တွေ ရှိသော်လည်း ကားသမားငယ်ငယ် အထူးသဖြင့် ရီနွယ် အလှကို အပမ်းဖြေ ကြည့်လိုက်သူတို့က သည်ရောက်မှ ဝယ်ကြထည့်ကြသည်။ ရီနွယ်အမေကလည်း ဒါကို သဘောပေါက်ထားသည်။ ခါတ်ဆီဂါလံခွက်ကို မနိုင်မနင်း ယူလာတတ်သော ရီနွယ်လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်ဖမ်းယူလိုက်ရသည်ကိုပင် သူတို့ခါတ်ဆီဖိုးလေး တဝက်ကျိုးသွားအောင်ကို တန်သည်ထင်ကြ၏။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ရီနွယ် လက်ကလေးကို ကိုင်ရပြီး ဆီ အလကားရလိုက်သလို သဘောထားကြသည်။

ဇော်ကြီး ပေါ်တက်ကတ် အဋ္ဌားကားလေး မောင်းစားသည်မှာ (၂)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဦးလေး မြသူက ဇော်ကြီးအား ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ကားမောင်းစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်း မအောင်ခင် ကတည်းက ဇော်ကြီး နေ့ (၆) နာရီ မှ ည (၁၀) နာရီ အထိမောင်း၏။ လိုင်စင်လုံးဝမရှိ၊ တက္ကသိုလ် ရောက်မှ လိုင်စင်ရပြီး အတန်းမတက်မီ သုံးလေးခေါက်လောက် ဆွဲပြီး ညနေ အတန်းပြီးချိန်မှ ညဆယ်နာရီခန့်အထိ မောင်းသည်။

“ကိုဇော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆို”
 “အလကား ကောလဟာလတွေ”
 “အံ့မာနော် ရီနွယ် သူငယ်ချင်းတွေက ပြောပါတယ်နော်”
 “ကျောင်းထဲကို တစ်ခါတစ်လေ ရောက်တတ်တာပဲ”

ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံချင်ရတာလဲဟု ရီနွယ် တွေးမရ။ စကားကလည်း နည်းသလား မမေးနဲ့။ ဟိုတင်သန်းတို့နဲ့ကတော့ ကွာပါ။ ခါတ်ဆီ လာဝယ်တာနဲ့ မတူဘူး။ ရီနွယ်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွတ်ထွက်မတတ်ပဲ . . စကားမရှိ စကားရှာပြီး . . သိပ်ရစ်တဲ့လူ . . ။ အမေက အဲဒီလူ လာပြီဆိုရင် ရီနွယ်ကို သတိပေးကြည့်တတ်တယ် . . ရီနွယ် သိတာပေါ့ ဟင်း . . ဟင်း . . . အသက် (၁၈) နှစ်ပဲ ရှိပြီဟာကို။

အဲ ရီနွယ်ကျတော့ ဇော်ကြီးကို စကားမရှိ စကားရှာပြီး . . ရစ်တာ . . ဇော်ကြီးက ကျောက်ရုပ်ပင်။
 “အင်းပေါ့လေ တက္ကသိုလ်က ပြီးရင် အရာရှိဖြစ်မယ့်လူ ဆိုတော့ ရီနွယ်တို့ကို သိပ်မရောဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
 “ဒါပေါ့ . . ဒါပေါ့”

ဟင်း ကြည့်ပါလား ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ချင်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ လူကြီးလဲလို့ . . စိတ်ပိန်တယ်။
 “အမေဝိုင်း မနက်ဖြန် ခုလို ညနေပိုင်း အတွက် နှစ်ဂါလံ ချန်ပေးဦးနော် .. ည ဆွဲစရာမရှိပဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”
 ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အမေကိုပဲ ပြောတတ်တယ်လေ။ အဖက်မတန် သလိုလိုနဲ့ သိပ်ခံပြင်းဖို့ ကောင်းတာဘဲ။
 “ဟို ဝယ်သူလာရင်တော့ ရောင်းမှာပဲ . . ကျန်ကျန် မကျန်ကျန် ” ရီနွယ် ရစ်လိုက်တဲ့ စကားကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘာမှလဲ ပြန်မပြောဘူး။ ခါတ်ဆီထည့်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။
 ရီနွယ် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဂါလံခွက်ကြီးကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်မိတယ်။ “ဂွမ်း” ကနဲ အသံကြားတော့ အမေက ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း မာန်သည်။
 “ဂါလံခွက်တစ်လုံး တစ်ရာကျော်တယ် သိရဲ့လား”

“ဆောင့်တယ်ဟဲ့”

“ဆောင့်မယ်လေ . . . ဥက္ကံကျော်ရင် ပိုဆောင့်ဦးမယ် အမေဂျမ်း ဝင်သလားအောက်မေ့ရတယ် . . . ယုံမလား မသိဘူး”

စံပယ်ယာ စံလှ ရိုးသားစွာ ပြောနေသော်လည်း ရန်ကုန်ပြန် ကုန်သည်များချည်း ရွေးတင်လာသော ခရီးသည်များက ငိုက်မြည်းရင်းမှ ပြုံးကြသည်။

“အစ်မရေ . . . ပေါင်လေးဖြလိုက်ပြီး ခွလိုက်ပါလား အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ကားပေါက် အတက်အဆင်းဘေးမှ တောင်းလွတ်ကြီးကို ပိုက်ကာ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း ထိုင်နေသော အသက် (၂၀) ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်”

“မခွတတ်ဘူးဟဲ့”

“ဟာ . . . ဒါတော့ အစ်မ သက်သက်လိမ်တာပါဗျာ စမ်းပြီးခွကြည့်လိုက်စမ်းပါ . . . နောက်ဆို ခွတတ်သွားရော”

“ကိုယ့် . . . မအေ . . . ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မဆဲနဲ့နော် . . . စံလှဆိုတဲ့ကောင်က မကျေနပ်ရင် . . . ကန်ချခဲ့မှာ”

“အံ့မာ . . . လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား”

“လုပ်ရဲလို့ပေါ့ဗျာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . လုပ်ချင်တာပေါ့”

စံလှအကြောင်း သိနေကြသော ဒေါ်ဒေါင်းတို့ အုပ်စုက စံလှကို မျက်စပစ်ပြီး မြှောက်ပေးနေကြ၏။ ခရီးသည် မိန်းကလေးက မျက်နှာကြီးနီပြီး ဒေါ်ကန်နေ၏။ ထောက်ကြံ့ကို ကျော်ပြီး မှော်ဘီ မဝင်ခင် မိုးချုပ်စပြုလာသည်။ တပ်ကြီးကုန်းအလွန် မှော်ဘီ အဝင်၌ လမ်းမီးတိုင်များ လင်းနေချေပြီ။ မိချောကိစ္စကို ကူညီရင်း မောင်းနေကျ ကိုသိန်းအောင်၏ ချက်ပလက် ဘတ်(စ်)ကားကို ပြည်ခေါက်ကြေးစား ထွန်းဇော် မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး ရွှေမြယာကုန်း အလွန်၌ တိုက်ကြီးဘက်မှ ဝင်လာသော အီဇူးဇူးကားကြီးများ မီးရောင်ကြောင့် သတိထားမောင်းနေရသည်။

မိုးညို . . . သရက်ချောင်း လမ်းခွဲအရောက် ...

“ဒိုင်း . . . ဖေါင်း . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ်”

ဘီးပေါက်သွားသည်။ လိုင်နာကျွတ်က တရွတ်တိုက်ကြီး . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် နှင့်ပါလာသည်။

“ကျွတ်ပြီကွာ စပယ်ယာတိုး မပါဘူး”

စံပယ်ယာ စံလှစကားက ထွန်းဇော်နားထင်ကို တူနှင့် ထုလိုက်သည်နှင့် တူလှသည်။

“ဟိုင်းဝေးမောင်းတာ စပယ်ယာဘီး မယူလာဘူးလား စံလှရ”

“မေ့တာ အာစရီရဲ့ .. ဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ထုတ်ပြီးသား”

သာယာဝတီ ပန်းကန်စက်မှ လျှပ်စစ်မီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့ကို ထိန်ထိန်ညှီးအောင် လှမ်းတွေ့နေရသော်လည်း ထွန်းဇော်တို့ ကားရပ်ထားသော နေရာက ခြုံနွယ် လယ်ကွင်းနှင့် မဲမဲမှောင်နေသည်။ နောက်ကားကို မျှော်သူက မျှော်သည်။

“ကိုးကိုးတစ် အလာကို စောင့်ရတော့မှာပဲ”

မနက် လေးနာရီခန့် ထွက်လာမည့် ကိုသိန်းအောင် မောင်းလာသော ကားကိုသာ စောင့်ဖို့ရှိတော့၏။

စံလှက လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်၏။

“ငွေပါတဲ့သူတွေ လုံလုံခြုံခြုံ ထားဗျို့ ရန်သူမျိုးငါးပါးတော့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူးနော်”

မှောင်ကြီးမဲထဲ၌ ခြောက်ခြားစွာ ငြိမ်သက်သွား၏။

“ကားပေါ်မှာ အိပ်ချင်တဲ့သူ ဝင်အိပ် . . . နှင်းမစိုဘူးပေါ့ဗျာ ကျုပ်တို့ကတော့ ကားစောင့်ရမှာမို့ ကားခေါင်းပေါ် တက်အိပ်မှာ”

ထွန်းဇော် ဖင်ထိုင်ခုံအောက်မှ စောင်ပါးလေးထုတ်ယူပြီး ကားအောက်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို . . . ”

အားငယ်တုန်လှုပ်နေရှာသော မိချောအသံက တိုးညှင်းလွန်းလှသည်။ ထွန်းဇော် လှည့်ကြည့်သည်။

“မိချော ပိုက်ဆံအိတ် ယူထားပေးပါနော်”

စပယ်ယာ စံလှ စကားကို ခရီးမသွားဘူးသော မိချောက အဟုတ်ထင်ကာ အကြီးအကျယ်ကြောက်နေ၏။

“အင်း . . ဆို သွားချောင်းကြည့်ပါလား”

“ဟင် မကြည့်ရဲဘူး ဟင်းဟင်းဟင်း”

ကတ္တရာလမ်းသည် နွေးနေသည်။ မာကျောသော ကတ္တရာလမ်း နွေးနွေးပေါ်၌ ထွန်းဇော် ထိုင်ချလိုက်ရာ မိချောသည်လည်း သူနှင့် မနီးမဝေး၌ အသာအယာ ထိုင်လိုက်ရှာသည်။ ထွန်းဇော်၏အကြည့်က မိချောထံ ရောက်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မိချော၏ ကိုယ်ခန္ဓာ . . . ကျန်းမာတောင့်တင်းသည်။ ရိုးသားပုံ အမူအယာလေးများက ထွန်းဇော်ကို ကရုဏာသက်စေသည်။

“မိချော ရင်တွေခုန်နေတာ” အဆက်အစပ်မရှိ တိုးတိုးပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ . . ”

“ဟိုမှာ ဖြစ်နေကြတာကြီးကို တွေ့ပြီလား” မပွင့်တပွင့်လေး ပြောလိုက်သော မိချော၏ အသံလေး တုန်လှိုက် လှိုက်ခတ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ မြောင်းလာပေးတာလားဟု ထွန်းဇော် တွေး၏။ အထာပေးနေတာ ဟုတ်ရင်ကောဟု တွေးကာ စိတ်က မရဲ။ နက်မှောင်သော ကတ္တရာလမ်းက နှင်းထုအတွင်း တိုးထွက်သွားရာသို့သာ ရင်ပူ အာခြောက်နေမိသည်။

“အစ်ကို ကားလာရင်နိုးနော် မိချော အိပ်မလို့”

စောင်ပါးလေးကို ခင်းပြီး ပြော၏။

“မြေငွေ့မှုတ်မယ် မိချောရဲ့”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်မယ် ကဲ”

ခေါင်းလေးက စွေ့ကနဲ ပေါင်ပေါ် ရောက်လာသည်။ သစ်ငုတ်တိုကြီး လှိုင်းပုတ်ခံရသည့်နှယ် တုံ့ကနဲ တုံ့၏။ မိချော ဆံပင်ကြားမှ အုန်းဆီနှင့် စံပယ်ရနံ့လေးကို ရှုရှိုက်မိသည်။

“ချမ်းလာပြီနော်”

“အင်း ချမ်းလာပြီ”

ထွန်းဇော် လည်ချောင်းမှ တစ်ဆို့ဆို့ ထွက်သည့်အသံက လှိုင်းမညီ၊ တုန်ခါနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက မြင့်လာသည်။ နှလုံးခုန်သံကို မိချောကြားနေရသည်။ တကယ်တမ်း အသည်းနှလုံးကို ကိုင်လှုပ်ခြင်း ခံနေရသလို ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေရသည်က မိချောသာဖြစ်သည်။ မိချော မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်နေရခြင်းကိုပင် ကိုယ်ဖာသာ မကျေနပ်။

ထွန်းဇော်ကို စတွေ့လိုက်စဉ်ကတည်းက မချော ရှိန်းကနဲ နှလုံးသွေး ဆောင့်တိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ရိုးသားခန့်ညားဟန် ယောက်ျားပီသသော ထွန်းဇော်၏ ဥပမိရုပ်ကိုက မချောကို ခြောက်ခြားစေခဲ့သည်။ စံလှနှင့် ဒေါ်ဒေါင်းတို့ တရွတ်ရွတ် တဖြတ်ဖြတ် အလုပ်ဖြစ်နေသံများကို နီးကပ်စွာ ကြားနေရကတည်းက မိချော မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာရသည်။ မိချော အိပ်မောကျနေဟန်ဖြင့် လူးလွန်ရင်း လက်ကို ထွန်းဇော် ပေါင်ကြားထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

အောက်ခံဘောင်းဘီ ပါဟန်မရှိသော ထွန်းဇော် လီးတန်ကြီးကို လက်ခုံကြီးနှင့် ဖိမိလိုက်သည်။ ထွန်းဇော် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ လေထိုးလိုက်သော တာယာကျွတ်နှယ် ဖောင်းဖောင်းတက်လာသည်။ မိချော အသက်ရှူသံ သိသိသာသာ ကျယ်လာ၏။ လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ထန်းလျက်ချောင်း လှိမ့်သလို လှိမ့်ပေးနေမိသည်။ အညာမှာ ထန်းလျက်ချောင်း လှိမ့်နေကျ မိချော လက်ကလေးများက ကျွမ်းကျင်၏။ ထောင်းကနဲကန်တက်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အထာပေါက်နေကြသည်။ ရင်တွေ ပူလောင်မောဟိုက်လာကြသည်။ ဟန်ဆောင်မှု အရေခွံသည် တဖြေးဖြေး လျော့ကျ ပြေဆင်းလာနေသည်။ ထွန်းဇော်၏ လက်များက မိချော ပုခုံး လုံးလုံးကျစ်ကျစ်ကလေးကို လုံးပွတ် ဖိညှစ်မိ၏။ မိချော “ဟင်း” ကနဲ သက်ပြင်းချပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ ခေါင်းက ပူနွေးသော ကတ္တရာလမ်းပေါ် ရွှေ့ပြောင်းချလိုက်သည်။ မှုံ့ရီသော ကြယ်ရောင်ကလေးများအောက် ထွန်းဇော်၏ မျက်နှာကို မိချော အမောတကော ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ အထင်သေးသော မျက်ဝန်းများကို မိချော ရွံ့သည်။ မမြင်နိုင်သော အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အစ်ကိုမျက်နှာ၌ အချစ်ရောင်ခြည်များသာ သန်းနေပါစေဟု စိုးထိတ်ဗျာပါဒနှင့် ကြိတ်၍ ဆုတောင်းရသည်။

“မိချော . . . ရယ်”

ပြုဆင်းလာသော ကာမတောင်ကျရေအလျင်၌ သူ၏သိက္ခာကမ်းပါးကြီး တစ်စ တစ်စ တိုက်စားပြိုကျလာသော အသံကြီးက မိချောရင်ကို နွေးထွေးသွားစေသည်။ မရဲတရဲ တုန်ဆိုင်းဆိုင်း အစ်ကို့လက်များကို မိချော ရဲရဲတင်းတင်းလေး ဆွဲယူပြီး နို့နှစ်လုံးပေါ်သို့ ဖိအုပ် ကိုင်တွယ်စေလိုက်သည်။ အစ်ကို့ အသက်ရှူသံကြီးက ညနေက ကားတာယာအတွင်းမှ လက်ကျန်လေများ စိမ့်ထွက်နေသလို ကျယ်လောင်လာသည်။ မိချော အစ်ကို့ပေါင်ကြားသို့ ကမန်းကတမ်း လက်ထိုးသွင်းလိုက်ရာ မာတင်း မတ်ထောင်နေသော ချစ်စရာ တစ်တုံးတစ်ခဲ အစ်ကို့ပစ္စည်းကြီးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆုပ်နယ်လေ၏။ အစ်ကို့ဖင်ကြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်ကို မိချောခံစားထိတွေ့နေရသည်။ မိချောနို့တွေပေါ်တင်ပေးထားသော အကို့လက်တွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့်ရဲတင်းလာပြီး နို့လေးတွေကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နှစ်ဦးသား နားလည်မှုရလာကြသည်။

“ ကားနဲ့ ဝေးဝေး သွားရအောင်နော် .. ”

“ အင်း . . . ”

မိချော စောင်ခေါက်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ကတ္တရာလမ်း အလယ်ကြောမှ ရန်ကုန်ဖက်သို့ ပေသုံးဆယ်ကျော်လောက် လျှောက်ခဲ့ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ အစ်ကို့ရင်ခွင်၌ ပျော့ခွေမိုလိုက်မိသည်နှင့် ဦးစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်မှာ မိမိ ပေါင်ကြားသို့ အစ်ကို့လက်က ခပ်တင်းတင်း ပင့်အုပ် ပွတ်သပ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထမီခံနေသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ဦးက မိမိ၏ အတွင်းပစ္စည်းကို ယခုကဲ့သို့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် အနှိုက်မခံဘူးသေးသော မိချောမှာ ဖြင်းကနဲ ကြက်သီးကလေးများထကာ အေးသောညပင် ဖြစ်လင့်ကစား ချွေးစေးကလေးများပင် ထွက်လာရသည်။

“ယား . . . တယ်”

အစ်ကို့ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွထုရင်း မပွင့်တပွင့် ပြော၏။ အစ်ကို့က ယုယမြတ်နိုးစွာ မိချော၏ ပါးမို့မို့လေးကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်၏။ ကာမမီးတောက်သည် တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်လာသည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်လာသော ကိုယ်လုံးလေးက ပျော့ခွေကျလာသည်။ အစ်ကို့က လျော့ပုံချပေးရင်း မိချောပေါ်သို့ မှောက်ချ၏။ နွေးထွေးအိစက်သော နို့မာမာကလေးများက အစ်ကို့၏ ရင်ဘတ်ကြီးကို ဆီးကြိုတော်လှန်လေသည်။ စို့ထွက်လာသော နှစ်ဦးစလုံးဆီမှ ကာမအရည်အနံ့များက သင်ပျံ့လာနေကြသည်။ အစ်ကို့ပစ္စည်း မာတင်းတင်းကြီးက မိချော ပေါင်ရင်းကြားကို ထောက်မိနေရာ အနေရခက်လှသည်။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြီး အရဲစွန့်လျက် အစ်ကို့ဟာကြီးကို နေရာရွှေ့ကာ တေ့ပေးလိုက်သည်။ ထမီနှင့် လုံချည်သာ ကြားခံရှိမနေပါက စွပ်ကနဲ ဝင်သွားမည်မှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်၏။ မိချော ထမီစလေးကို အစ်ကို့ မသိအောင် ဖြေချလိုက်သည်။ တင်းရင်းနေသော တင်ပါးကော့ကော့လေး အေးကနဲ နှင်းငွေ့နှင့် ထိတွေ့ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အစ်ကို့ ပုဆိုးစသည်လည်း အောက်သို့ ပြေလျော့ကျသွားမှန်း မိချော သိလိုက်သည်။ ဤအသိနောက်ဝယ် မိမိ၏ အပျိုစင်ဘဝလေးကို ဝါးမြိုပစ်တော့မည့် အစ်ကို့ဟာကြီးက မိချော၏ တင်းတင်းခုံးခုံး နေရာလေးကို “ဖြတ်” ကနဲ ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့လေသည်။ သွေးသားသန်မာ အသန်စွမ်းဆုံးသော အရွယ်တွေမို့ နှစ်ဦးသား ဖိန့်ဖိန့်တုန်ခါ ဖျပ်ဖျပ်လူးသွား၏။ အင်္ဂါနှစ်ခုက နှစ်အတန်ကြာ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေများနယ် ငြိမ်သက်စွာ ဖိကပ်ပူးနေကြသည်။ ဇိ ကနဲ ဇိ ကနဲ လီးထိပ်မှ ယိုစိမ့်လာသော အရည်နွေးနွေးလေးများက မိချော စောက်ဖုတ်ကို စွတ်စိုစေသည်။

“အစ်ကို့ဟာက အရည်တွေ ထွက်တယ်”

“အင်း . . . အရမ်းလုပ်ချင်နေပြီ”
“သွား . . . ဟင်း ညစ်ပတ်ကြီး”

နှစ်ယောက်သား တဟင်းဟင်း ဖက်ထားခဲ့ကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မိချော၏ အပေါ်အကျီလေးနှင့် ဘရာစီယာကို အစ်ကိုက ခက်ခဲချွတ်ချော်စွာ ဆွဲချွတ်လေတော့သည်။

“အကျီ ပြသွားပြီ . . . အရမ်းပဲ”

အစ်ကို့ထံမှ တုန့်ပြန်သံ ထွက်မလာ၊ အသက်ရှူသံကြီးကသာ ပြင်းသည်ထက် ပြင်းထန်လာလေသည်။ မိချော မနေသာတော့ပဲ အကျီနှင့် ဘရာစီယာကို ချွတ်ပေးရ၏။ ညဆိုသော အလင်းမဲ့ဝန်းကျင်၌ မိချောတစ်ယောက် သတ္တိတွေ အရမ်းကြီးကို ကောင်းနေတော့သည်။ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်၌ ဝတ်လစ်စလစ် မိချောတစ်ယောက်ကို ခုလို ပုံစံနှင့်သာ တွေ့လိုက်ကြပါက ကမ္ဘာကျော်သွားမည်လား မသိ။

“မြန်မြန် လုပ်ကွာ . . . ချမ်းတယ်”

ချမ်းတယ် ဆိုသော မုသာဝါဒစကားကို မိချော ဘာကြောင့် ပြောမိသည်ကိုပင် မိချောကိုယ်တိုင် မသိပေ။ ဆောင်းဥတုကို မိချောသတိမရ။ သိမ့်ကနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားခြင်းကိုသာ ခံစားရသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

“ပေါင် နည်းနည်းကား . . . အင်း”

အစ်ကို့ အသံက အမောတကောနိုင်လှသည်။ လွတ်ကျသွားမှာစိုးသော ဝက်သားတုံးကြီးကို အငမ်းမရ မနားတမ်း ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေသူ၏ အသက်ရှူသံနှင့် တူလှသည်။ မိချော အစ်ကို့ခါးကို ဖက်ထားသည်။ အရပ်ချင်းကမညီ။ အစ်ကိုက ဒေါင်မြင့်နေသဖြင့် အစ်ကိုလီးကြီးက ငိုက်လျှိုးပြီး စိုက်ဝင်နေရသော စောက်ခေါင်းနှင့် ချော်နေပြန်သည်။ မိချော ခြေဖျားလေး ထောက်ခါ ထောက်ခါ အဝနှင့်တော့ . . . တော့ပေးသော်လည်း မဝင် ကြာတော့ ညောင်းလာသည်။

“အိပ် . . . ပေးမယ်ကွယ်”

အစ်ကို့ခါးကို မလွတ်တမ်းဖက်ရင်းက မိချော ထမိပုံပေါ် ကျောချပြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။ နို့နှစ်လုံးနှင့် အစ်ကို့လီးက ထိခတ် ပွတ်သပ်မိ၍ ရင်မှာ ပူထူပြီး ရှိန်းကနဲ ဖြစ်ရသည်။ လီးကြီး၏ လုံးပတ်နှင့် အရှည်အနေအထားကိုလည်း ထိတ်လန့်စွာ အနီးကပ် မြင်လိုက်ရ၏။ ကျစ်ကျစ်မာမာ အသားစိုင့် ပူပူနွေးနွေး အစ်ကို့လီးကို ကိုင်လျက် ခပ်နာနာလေး ဖိပွတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဖြတ် . . . ဖြတ် . . . ဖွတ် . . . ပလွတ် . . . ဖြတ်”

လီးထိပ်မှ သံစုံထွက်လာသည်။ မိချော သိမ့်ကနဲ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်မှ ထွက်လာသော အသံသည် တမျိုးပင် ခံစားရသော အသံတစ်မျိုးလေလားမသိပါ။

“အ . . . နာတယ် . . . မိချောရဲ့ . . . အရမ်း မဖြန့်နဲ့”

အစ်ကိုက နာနာကျင်ကျင် ပြောမှ မိချော ရပ်လိုက်သည်။ ထို့အတူ အစ်ကိုဖင်ကြီးအောက်ဆီသို့ ရွှေလျားသွားသည်။ နွေးထွေးသော ဂွေးဥကြီးများက မိချော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်သွားလေသည်။ မိချော လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြုပြီး တစ်ဆစ်ချိုး ချိုးထား၏။ အစ်ကိုက သူ့လီးကို အသေအချာကိုင်ပြီး အပေါက်ကို စမ်းတဝါးဝါး တော့နေပြန်၏။ မိချော သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။

“ကျွတ် . . ဒီမှာ . . ဒီမှာ . . ကဲ တွေ့ပြီလား”

စောက်ပတ်ဝနှင့် လီးထိပ်က ပုလင်းဝနှင့် အစို့လို ဖိကပ်မိသွားသည်။ သည်မှာ မိချော မျက်တောင်လေး မှေးစင်းသွားသည်အထိ အစိမ့် ချိုမြိန်သော အထိအတွေ့။

“ဘွတ် . . .ဘွတ်”

“အား . . . ဝင်သွားပြီ . . အီး . . ရှိုး ကျွတ် ကျွတ်”

လီးထိပ်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကျွပ်ဝင်သွားသည်။ မိချော၏ ဖင်ကြီး နောက်သို့ တွန့်ကနဲ ရွှေ့သွားသည်။ အစ်ကို့ခြေထောက်နှစ်ဖက်က မိချောတင်ပါးနှစ်လုံးကို ဖနောင့်နှင့် ဖိကပ် ဆွဲထားလိုက်ရာ ဖင်ကြီးမှာ ရွှေ့မရတော့ပေ။

“ဘွတ် . . .ဘွတ် . . ဘွတ် ပြတ်”

“အို . . အ . . အို . . အ . . အ . . ဟာ . . အား . . ကျွတ်”

ဘွတ်ကနဲ လီးထိပ်ဝင်သွားသည်နှင့် အရည်စိုစပြုနေသော မိချော၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ “ဘွပ် ” ကနဲ အန်ထွက်လာပြီး “ ပြတ် ” ကနဲ ဟူသော အသံနှင့်အတူ နွေးအိသော အရည်ခွဲများ လျှံထွက်ခြင်းကို သိရှိခံစားလိုက်ရလေသည်။

အသစ်ချပ်ချွတ် ပါကင်မဖွင့်ရသေးသော မိချော၏ စောက်ပတ်ကလေးမှာ တင်းကနဲ ကြပ်စည်းခံရသလိုပင် ဖြစ်သွားရ၏။ အတွင်းပိုင်း စောက်ခေါင်းထဲမှ အလိုးခံရခြင်း အရသာ၏ ကောင်းမွန်ခြင်း ကြည်နူးခြင်းကို လီးထိပ်ကြီးမှ လက်ခံရရှိလိုက်လေသည်။

“ဘွတ် . . .ဘွတ် . . စွတ် . . ပြတ်”

ထွန်းဇော် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ခပ်ဖိဖိလေး ဆောင့်ပေးလိုက်၏။ လီးထိပ်မှ နင့်ကနဲနေအောင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိ၏။

“အ . . အစ်ကို . . ”

မိချော အသက်ရှူရပ်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲ ပြာကနဲ ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကြားဖူးနားဝဖြင့် စဉ်းစားမိသည်။

“အပျိုမှေး . . ပေါက်သွားတာ”

ဟုတ်လား . . မဟုတ်လား မသိ၊ နှစ်ဦးသား အတည်ပြုသလို ဆက်လိုကြသည်။ ထွန်းဇော် ယောက်ျားလေးစိတ်ထဲ၌ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဖိုက်ရသေးသော စောက်ဖုတ်လေးကို လှပသော ဘီယာဘူးအသစ်ကလေး ဖောက်လိုက်ရသလို ကျေနပ်သွား၏။ မိချောကလည်း ဒါကိုတော့ လေ့လာဘူးသည်။ အပေါက်သစ်ကိုမှ ချစ်တတ်ကြသော

ယောက်ျားလေးတွေ၏ ညာဉ်ကို သိထား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အပျိုမှေးပေါက်သွားပြီဟု သံယောင် ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအသံကြားမှ ထွန်းဇော် အားထည့်ပြီး ကြိုးတော့သည်။

“ဘွတ် . . .ဘွတ် . . ဖွတ် . . ဖတ်”
“အင့် . . အင့် . . အင့် . . အ . . အား . . ဟ . . လားလား”

မိရွှေချောတစ်ယောက် ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးပြီ၊ နှင့်နေအောင် ခံရသည့် ပေါင်နှစ်ဖက်က ကားပြီး အပေါ်သို့ ဖြဲထောင်ထားရာ ဆီးခုံက မောက်တင်းလျက် ခပ်မို့မို့လေး ကော့တင်ပေးသလိုဖြစ်၏။ ကုတင်မဟုတ်၊ ကြမ်းမဟုတ်။ ကတ္တရာလမ်း မာမာမှာ ထင်တိုင်းဆောင့်နိုင်၏။(မြေကြီး၌ ဖိုက်ရသော အရသာနှင့် တောင်ဆုပ်ခန့် ထူသော ဖဲမွေယာပေါ်၌ ဖိုက်ရသော အရသာမှာ အပျော့ အမာ ခံအား ဆောင့်အား ကွာလွန်းလှသည်။ အောက်ခံက မာနေလျှင် တင်ပါးအသားဆိုင်တို့၏ ရုန်းကန်ပြန်ကြွပေးမှု အရသာကို ပိုပြီး ထိထိမိမိ ခံစားသိရှိနိုင်၏ ... စကားချပ် ။)
ယခု မိချော နှင့်နေအောင် အလိုးခံရသည်။ စောက်ပတ်ထဲမှ ကျင်တက်သွားအောင်ထိသည်။ ဆောင့်ချက်တိုင်းက အားပါ၏။ ကြီးမားလှသော ဖင်သားကြီးများသာ မရှိပါက အရိုးတွေ အမှုန် ဖြစ်ကုန်မလားဟု မဆိုနိုင်ချေ။

“အစ်ကို က အဆုံးထိ ဆောင့်တာပဲ . . တခါထဲ . . အင့်”
“နာ လို့လားဟင်”
“နာတာပေါ့ အသက်အောင့်ထားရတာ . . အသက်ရှူဖို့တောင် အချိန်မရတော့ဘူး . . အားကြီး ကြမ်းတာပဲ”

ငိုသံလိုလို ဒေါသသံလိုလို ပြောလိုက်သော မိချောစကားကြောင့် ထွန်းဇော် အကြမ်းဆုံးသော ဆောင့်အားမှ ကပ်ညောင့်လိုးနည်းသို့ ပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ဘွတ် . . .ဘွတ် . . စွတ် . . ဘွတ် . . စွတ်”
“အင့် . . အင့် . . အဲ . . အဲဒါက တော်သေးတယ် တခါတည်းများ အသက်ရှူလို့ကို မရဘူး”

“ပြတ် . . ဘွတ် . . .ဘွတ် . .”
“ဟ . . အ . . အိုး . . အိုး . . အဆုံးချည်းဝင်တာပဲကွယ်”

လီးမွှေးကြမ်းကြမ်းကြီးများက မိချောရဲ့ စောက်မွှေးအုံလေးကို ခပ်ဖိဖိလေး ဖိကြိတ်ပြီး ညောင့်နေသည်။ မြိ ကနဲ မြိ ကနဲ အမွှေးချင်း ဖိကြိတ်သံက တစ်ခါတစ်လေ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက်ထွက်လာတတ်လေ၏။

“အ . . အစ်ကို အရမ်းအဆောင့်သန်တယ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ”

“ဆောင့်တာ မိချော မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“ဆီးခုံနာတယ် ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အရသာမှ မရှိတာ စွတ်ညောင့်နေတာပဲ မုန်းတယ်”

ပါးစပ်ကလေး ရဲ့ရဲ့ဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေး ပြောနေသော မိချောအသံက လေသံလေးမျှသာဖြစ်၏။

“အစ်ကိုလီးကြီးကို အားရရဲ့လားဟင်”

ထွန်းဇော် ချောင်ပိတ်မိနေသော လက်ဝှေ့သမားလို ရုတ်တရက် ဘာပြန်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။ လမ်းပေါ်မှ ကိုယ်တော်က သောက်လက်စ စီးကရက်ကို မြေကြီးပေါ်ချပြီး ဟပ်ဖိရှူးဖိနပ်ဖြင့် ဖိချေနင်းသတ်ပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“သွား . . သွားကြပြီ စတယ်လာ”

စတယ်လာ ကိုယ်သင်းနဲ့မွေးမွေးလေးက နှာခေါင်းထက်မှာ ထင်ကျန်ရစ်နေဆဲပါလေ . . . ။

“ဟင်း . . ” စတယ်လာက ရှည်လျားလှသော သက်ပြင်းလေးကို ခိုးရှိုက်ရင်း “ မောသွားတာပဲ ” ဟု တိုးတိုးလေး ပြော၏။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းက ပူးကပ်ထားဆဲရှိသည်။ စတယ်လာ နားရွက်ကလေးတစ်ဖက်က ထွန်းဇော်ရင်ဘတ်၌ ကပ်ဖိထားရာ ကျယ်လောင်သော ထွန်းဇော်၏ နှလုံးခုန်သံပြင်းပြင်းကို ကြားနေရသည်။

“ဒိတ် . . ဒိတ် . . ဒိတ် . . ဒိတ်”

“ကိုဇော် ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် အားကြီး ယုံပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါ ဒီလို မွေးအိတဲ့ အနမ်းမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ခုလို အကိုင်လည်း မခံဘူးသေးဘူး”

“အယ် . . ယုတ်မာတာ ကြည့်”

စတယ်လာ လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် ထွန်းဇော် ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးကို ခပ်ဖွဖွ ထုရင်း ရှက်ရွံ့စွာ ပြောသည်။ စတယ်လာ ရင်၌ ကြည်နူးနွေးထွေးနေ၏။ ထွန်းဇော်လက်က စတယ်လာ ပေါင်လုံးလုံးလေးကို ဖွဖွလေးပွတ်ရင်း ပေါင်ရင်းသို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။ တရုပ်မလေး စတယ်လာက သည်လက် ဘယ်ကို ဦးတည်နေသည်ဆိုသည်ကို သိသည်။ မတားမြစ်ရက် . . ထွန်းဇော် လက်ခုံပေါ်မှ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်သာသာလေး အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း မှေးလိုက်သွားမိသည်။

“ဟ . . အား . . အဲလို မလုပ်နဲ့ကွယ်”

ကားလေး သိမ့်ကနဲ ငြိမ့်ကနဲ ခါရမ်းသွား၏။ ဒရိုင်ဘာခန်း နောက်ကြည့်မှန်တွင် ချိပ်ဆွဲထားသော စံပယ်ပန်း အတွဲလေးက ရမ်းခါသွားသည်။

“ရှိုး . . အ . . အ . . ယ . . ယ . . ယားတယ် . . ဆို”

ထွန်းဇော် နူးညံ့သော စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို အပီအပြင် ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ လက်ဖဝါး၌ ၎င်းလက်ချောင်းများဆီမှ လည်းကောင်း အလွန်နူးညံ့သော ဝါဂွမ်းအထိအတွေ့ကဲ့သို့ မွတ်မွတ်စင်စင် အထိအတွေ့ကဲ့သို့ ထွန်းဇော် ခံစားရသည်။ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါ တုန်ရီနေသော ရင်အစုံက ဆူလှိုက်သော ခံစားမှုကို အပြင်းအထန် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့အေးကွယ် . . သူများ မနေတတ်တော့ဘူး”

မသိမသာလေး ရှိုက်လှိုက်သော အသံအက်အက်ကလေးက ထွန်းဇော်ကို နှိုးဆွပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ စတယ်လာ၏ ဝင်းဝင်ပပ မျက်နှာလေးက ထွန်းဇော် ရင်ခွင်တွင်းသို့ အတင်းအကြပ် ပူးကပ်တိုးဝင်ရင်း အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ခြင်းကို စတယ်လာသိသည်။ ပေါင်နှစ်ခြမ်းက ဟပြသွားပြီး တင်းမာနေသော ထွန်းဇော်ပစ္စည်းကို အသာအယာ ကိုင်ပေးမိသည်။ စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမျှ မဆိုမိကြပဲ ဘာလုပ်ကြမည်ကို အထိအတွေ့ အပွတ်အသပ် အကားအပြဲလေးများက အပြန်အလှန် စကားတွေ ပြောနေကြပေသည်။ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် ကားခေါင်းထဲမှာပင် ထွန်းဇော် ပုဆိုးကို ဆွဲတင်ရင်း ဖေါင်းကား အိစိုနေသော စောက်ဖုတ်လေး အဝ၌ တော့လိုက်သည်။

“ဟို . . အို ”

စတယ်လာ နှုတ်ခမ်းလေး စုချွန်ပြီး မျက်ဖြူလေး လန်သွားသည်။ စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသားလေးနှစ်ဖက် မဟာတဟလေး ဖြထားသည့်တိုင်အောင် ကွမ်းသီးခေါင်း လီးထိပ်ကြီးက ပြုတစ်နေ၏။

“ဘွတ် . . ဖွတ် . . စွပ်”

“အို . . အား . . အမလေး”

ခပ်အုပ်အုပ် ဆက်တိုက်ထွက်လာသော အသံညှင်းညှင်း . . .

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် . . . အ . . . အရမ်းကြပ်နေတယ်”

“ဘွတ် . . ဘွတ် . . ဖွတ်”

“ဟေ့ . . အေ့ . . အ . . အား”

စတယ်လာ အဆိပ်ရှိသော မြွေကိုမှ ကစားမိခဲ့လေပြီကော ။ ..

“အား . . မရဘူး . . အု . . အားဟား . . မရ . . မရဘူး”

“ဘွတ် . . ဘွတ် . . ဖွတ် . . စွတ် . . ပြုတ် . . ”

“ဘွတ်” ခတ်၍ မရသော ကစားနည်းတစ်မျိုးကို စတယ်လာ စိတ်လိုလက်ရ ကစားမိခဲ့ချေပြီ။ စိတ်ကြမ်း သန်မာလှသော ထွန်းဇော်ထံမှ မြင်းသိုးကြီး နာမူတ်သံလို ပြင်းပြသော အသံကို ကြားနေရသည်။ ဆီးစပ်မှ နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့် မာတင်းသန်မာလှသော လိင်တန်ကြီး အလိုးအညှောင့် ဝေဒနာတို့ ရောပြွန်းကာ စတယ်လာ ထွန်းဇော်ရင်ဘတ်ကို အတင်း တွန်းကန်ထား၏။ သားအိမ်ကို ထိုးဖောက်၍ အစာအိမ်အတွင်းသို့ပင် ရောက်သွားလေသလား ထင်ရလောက်အောင်ပင် လိင်တန်ကြီးက ကြီးမား ထွားကြိုင်းလွန်းနေပြန်သည်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသော ထွန်းဇော်၏ လက်ကြီးများက သန်မာ တင်းကြပ်လွန်းနေပြီး ဒူးဆစ်ကလေးများ ဖွေးဖွေးလွလွ သွေးဆုတ်နေရလေသည်။

ထွန်းဇော်အတွက် စန်းပွင့်နေသည်ဟုပင် ဆိုရလေမည်လား စုတ်ဝင်ကိန်းကပဲ ယခုလထဲ များနေသည်လားမသိ . . လှပသော စော်လေးများနှင့် မမျှော်လင့်ပဲ ဖြုတ် . . ဖြုတ်နေရသဖြင့် ထွန်းဇော် အကိုင်အတွယ်တွေ ညင်သာကျွမ်းကျင်လွန်းနေသည်။ အပွတ်အသပ် အနူးအနပ်တွေကလည်း ပြောင်မြောက်လွန်းနေပေရာ ထွန်းဇော်နှင့် ထိလိုက်သော စော်မှန်သမျှ ပင့်ကူအိမ်၌ငြိမိရသော ယင်ကောင်နယ် ခွာမရ ရုန်းမရတော့ချေ။ စော်လေးများကလည်း ထွန်းဇော်၏ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း မသိစိတ်များက ဆာလောင်နိုးထနေတတ်ကြပေရာ ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ပဲ ဖြစ်လာကြသောအခါ . . . . .

“အ . . အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . တအားကြပ်တယ် ကိုဇော်ရ . . ”

“အရမ်းကြပ်လား စတယ်လာ ဟင် ပြစမ်း”

“အထဲမှာ ထောက် . . ထောက်နေသလိုကြီး . . . ရှိုး . . အ”

“ခဏလေး စတယ်လာ . . . ခဏလေး”

ထွန်းဇော် ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်ထဲမှ လက်သန်းအစွယ်ခန့် ဓါတ်ခဲလေးများနှင့် အသုံးပြုသော လက်နှိပ်ဓါတ်မီး အသေးစားလေးကို ထုတ်ယူကာ စတယ်လာ၏ စောက်ပတ်နှင့် သူ၏ လီးကြီး တိုးလိုက်တစ်လစ် ဖြစ်နေခြင်းကို အနီးကပ် ထိုးကြည့်လေတော့၏။ စတယ်လာက ဖင်ကို ဓါတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ခြင်းကို ခံရသည့်အတွက် ရှက်သွားကာ လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်လေသည်။ စောက်ဖုတ်ကြီးကို အုပ်မိသော်လည်း လက်ကြားထဲမှ တဆင့် စောက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်နေသော လီးကြီးကမူ သွေးကြောကြီးများ ထောင်ထနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လက်ဖယ်စမ်းပါ စတယ်လာရဲ့ ”
“အာ . . ဟင့် . . ဘာလုပ်မလို့လဲ . . လို့”
“ကြည့်မလို့လေကွာ”
“ဟေ့အေး မကြည့်နဲ့ကွာ . . ကျွတ် . . မီးပိတ်လိုက်စမ်းပါ”

စတယ်လာ၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ခါတ်မီးလေးကို လိုက်လုနေပြန်သည်။ စတိတ်ရှိုးစင်မြင့်ဆီမှ ဆူညံနေသော ပရိသတ်အသံများက ထိုးဖောက်လွင့်ပျံ့နေလေသည်။ “ပိကျို . . ပိကျို” ဟူသော ပူဖောင်းသည် အသံက ပွဲခင်းအပြင်သို့ လွင့်စင်ထွက်လာသည်။ ပဒုမ္မာကွင်းနောက်ဖက် ဗံဒါပင်လေးများအောက် စီတန်းရပ်ထားသော ကားများထဲမှ ပေါ်တာကတ် အနီရောင်ကားလေး ရှေ့ခန်းမှ တစ်ခါတစ်ရံ မီးလင်းလက်သွားသည်ကို တွေ့နေရပါသည်။

လက်ဝါးလေးဖြင့် အုပ်ထားသော စတယ်လာ့ လက်ကြားထဲမှ စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ တနင့်တပိုး လိုးဝင်နေသော လိင်တန်ကြီး ဒဏ်ကြောင့် တရုပ်မလေး၏စောက်ဖုတ်မှာ သွေးရောင်လွှမ်းကာ စောက်ဖုတ်တပြင်လုံး ရဲရဲနီနေရှာ၏။ နီကျင်သော စောက်မွေးလေးများက လိမ်ကွေးကာ ဘုတ်စုလေး အုံလိုက်ပေါက်နေရာ ထွန်းဇော်၏ လက်တစ်ဖက်က စောက်မွေးလေးများကို ဖွဖွ ရွရွ ပွတ်သပ်ဆွဲယူလိုက်မိလေရာ စတယ်လာ၏ လက်ကလေးများမှာ တဆတ်ဆတ်လေး တုန်ကာ စောက်ဖုတ်ကြီးကို အုပ်ကိုင်ထားရာမှ မသိမသာလေး ဘေးဖယ်သွားရပြန်လေ၏။

“မီးမထိုးနဲ့ဆို . . အို . . ”
ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး ဒါက လမ်းဘေး ကားခေါင်းထဲမှာ . . စောက်ပတ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ဖြဲကြည့်နေရမည့်နေရာမဟုတ် . . စိတ်ဆိုးမိသည်။ ရှက်သည် ဒေါသလည်း ဖြစ်မိ၏။ သည်အထဲ တစ်တစ်ဆိုဆိုကြီး ခံစားနေရသော လီးဒါဏ်က တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများထဲသို့ အဆိပ်ရည်များ ထိုးသွင်းနေသလား ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင် တဖျင်းဖျင်း ခံစားရသည်။ နားရွက်တွေ ပူထူလာသည်။ နားထင်တွေ တင်းပြီး တဒိတ်ဒိတ် သွေးတိုးသံကိုပင် နားက ပြန်ကြားနေရသည်။

“ဘွတ် . . ဖြုတ် . . စွပ် . . ဒုတ်”
“ဟာ့ . . အ”

စတယ်လာ၏ လက်ကလေးကို ရုတ်တရက် ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ သွေးရောင်လွှမ်းနေသော တရုပ်မလေး၏ အစိလေးက တင်းထောင်ကာ . . . ထိတ်ကနဲ . . . ထိတ်ကနဲ လီးကြီး၏ တင်းကြပ်သော ဒါဏ်ကို တင်းခံနေသည်။ လီးထိပ်မှ အရေပြားအချို့က စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းပြင်၌ တွန့်ပြီး ကျန်ရစ်နေသည်။ ထိုအရေပြား တွန့်တွန့်ကြီးများကြားမှ ဖောင်းကားနေသော သွေးကြောကြီးများက စောက်ပတ်ထဲသို့ မဝင် . . အပြင်၌ တစ်ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းဇော် စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို အပေါ်တက်ခွထိုင်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးနှင့် လက်မ နှစ်ချောင်းခွ၍ ဆွဲဖြဲလိုက်သည်။ တခဏလေးအဖြည့် အဆီနှင့် အသားဝင်းဝင်း နီရဲအာပြသွားသော စောက်ဖုတ်ထဲသို့ လီးကို အရင်းကပ်သည်အထိ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဆောင့်သွင်းပေးလိုက်ရာ “ဇွတ်” ကနဲ လီးရှေ့ပိုင်း ဝင်သွားပြီးနောက် “ဖြုတ်” ကနဲ လီးအရေခွံ အပြုံလိုက်ပါ ဝင်သွားလေရာ “စွတ်” ဟူသော အသံနှင့်အတူ စောက်ပတ်ထဲမှ အရေများ လျှံထွက်လာလေ၏။

အရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် လီးထိပ်က သားအိမ်၏ မာမာလုံးလုံး(ဘာမှန်းတော့မသိပါ)နှင့် တွေ့ကာ “ဒုတ်” ကနဲ ကျင်တက်သွားရလေသည်။ စတယ်လာ “ဟာ . . အ” ဟာ လန့်အော်ရင်း ထွန်းဇော် ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ယောင်ပြီးတွန်းလိုက်သည်။ သို့သော် . .

“ဘွတ် . . ကျို . . ဘွတ် . . ကျို . . ကျို . . ကျို . . ဘွတ် . . ကျို . . ဘွတ်”

“ဘွတ်” ကနဲ တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်တိုင်း “ကျိ” ကနဲ ကားလေးက သိမ့်ခါသွားလေရာ “ဘွတ် . . ကျိ . .” ဆိုသော အသံသည် မရပ်မနား ဒလစပ် ပေါ်လာနေလေတော့သည်။

“ဘွတ် . . ကျိ . . ဘွတ် . . ကျိ . . ကျိ . . ဘွတ် . . ကျိ . . ဘွတ်”
“အင် . . အင် . . အင် . . သေ . . သေ . . သေရောပေါ့ . . . .”

စတယ်လာက စကားကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားရှာသည်။ ထွန်းဇော် လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးအသေးစားလေးကို စောက်ဖုတ်အသို့ အသေအချာထိုးပြီး ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဆောင့်လိုးပေးလိုက်လေသည်။ လက်နှိပ်ခါတ်မီး အလင်းရောင်အောက်၌ စောက်ပတ်ကြီးထဲကို စောက်ရည် အရွှဲသားနှင့် လိုးဝင်နေသော ထွန်းဇော်၏ လီးကြီးမှာ ပြောင်လက်စိုရွှေနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွတ်ထွက်လာသော လီးဒစ်ကြီးကြားထဲ၌ ဖြူဖွေးသော အမြှုပ်များ စီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရုပ်မလေး စောက်ဖုတ်ကြီးအောက်ဖက် ကြက်လျှာစွန်းဒေါင့်လေးထဲ၌မူ ပြစ်ချဲ့သော အမြှုပ်များ စုပုံစီးကျနေ၏။

“ဘွတ် . . ဘွတ် . . ကျိ . . ကျိ . . ဖွတ် . . ကျိ . . ဖွတ် . . ဘွတ် . .”
“အီး . . အ . . အ . . ဟင်း ဟင်းဟင်း . . တော် . . တော်ပြီ . .”

“ဘွတ် . . သွပ် . . ဘွတ် ဖွတ် . . ဘွတ်”
“တော် . . တော် . . တော် . . ပြီ . . ဆိုမှ . . အ . . . . အရမ်းပဲ . . အ . . . .”

စတယ်လာအသံက ငိုသံနှင့် ရော၍ ဒေါသနိမိတ် လက္ခဏာလေးပါလာစဉ် ထွန်းဇော်၏ လီးထိပ်မှ ပူနွေးပြစ်ချဲ့သော သုတ်ရေများကို တရုပ်မလေး၏ စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ တဖြင်းဖြင်း ပန်းထည့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။ စတယ်လာကိုယ်လုံးလေးလည်း ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ အကြောဆွဲသလို တုန်ခါသွားပြီးမှ ပြင်းပြသော အသက်ရှူသံနှင့် အတူ . . . . . ငြိမ်သက်သွားရှာလေတော့သတည်း။

